

З ранніх збірок

«Життя і пісні» (1894)

«Офіра ларам» (1895)

«Увінчаний мріями» (1897)

«Свят-вечір» (1898)

«Мені на свято» (1899)

* * *

Слова убогі і щоденно вжиті, —
я їх люблю, непришні ці слова.
Я їх оздоблю в барви розмаїті —
і радість в них пробудиться жива.

Своє суття, яке в собі сховали,
нам радо являть, світлі і ясні;
вони ніколи співом не бували,
тож ввійдуть трепетно в мої пісні.

*Берлін-Вільмерсдорф,
6 листопада 1897*

* * *

Звете душею те, що в вас бринить,
мов бубонці на берлах блазнів нищих,
що прагне шани, жде на слави мить,
щоб врешті, бідне, бідну смерть зустріть
у ладаном наповнених капицях, —
це є душею?

Вдивляюсь я в травневу синю ніч,
в якій світи ведуть свої дороги,
і вірю я, що вічності хоч трохи
несу в собі. Вона зіркам навстріч
летить, і рине, й тріпотить з тривоги...
Це зву душею.

*Прага,
17 вересня 1896*

* * *

Я так боюсь всіляких людських слів.
На все у них є ясний рішенець!
Це ними звано — пес, це — хата, а це — рів,
ось тут є початок, а там є кінець.

Страшить мене їх зміст, їх жартів гра,
що є, що буде — все відомо їм.
Для них не є дивом жодна гора,
а от божеством є майно й власний дім.

Я прагну, змагаюсь, щоб їх віддалить.
Радію, як речі співають мені,
а ви їх торкнетесь — стають мовчазні.
Гадаю: ви здатні всі речі убить.

*Берлін-Вільмерсдорф,
21 листопада 1897*

Із «Кохання»

I—XXII

I

І як це кохання до тебе прийшло?
Як іній на квітку? Як сонця тепло?
Як ревна молитва? — Відкажуй:

З небес мені сяєво щастя дано
і, крила згорнувши, упало воно
на душу, розквітлу відразу...

*Гойсери поблизу Іллія,
31 серпня 1896*

XIX

Вона в житті пригод не знала,
і так із року в рік жилось,
і раптом сяйвом їй засяла
любов або подібне щось.

Та зникло все, коли вдивилась, —
лиш річка сяє голуба...
Те, що, як мрія, їй виднілось,
кінчилося, немов судьба.

Ти, шепотливцю закоптілий,
у запічку по людях спиш.
Знання приходить з часом, ти ж,
незнайко темний і несмілий,
таким себе й навік облиш.

Ти — той випрохувач лякливий,
що всіх речей обтяжив лад.
Ти — просто звук у вічному співі,
що повергається назад,
як дужий відгомін хитливий.

Ти інших і не знаєш рад.
Тебе не тішать хороводи,
багатства не втішають теж.
Не для хвали і нагороди
ти мужиком довгобородим
у вічність з вічності бредеш.

*27 вересня
1899*